

[Ragnhild Andersen.]

Invaliderentenydernes Kaar i Samarbejde med de paagældendes Organisationer? Er det, fordi disse Mennesker er svage og værgeløse? Er det, fordi de ikke har Midler af økonomisk eller anden Art til at sætte deres Vilje igennem? Er det, fordi de ikke kan true med ikke at ville dyrke Korn eller Roer, hvis de ikke faar deres Vilje? Eller er det, fordi Regeringen føler sig nærmere beslægtet med Korn- og Roedyrkerne end med de gamle og Invaliderne? Hvis den ene Fremgangsmaade er demokratisk, hvorfor er den anden det saa ikke?

Jeg ser ikke rettere, end at det Krav, Aldersrentenydernes Organisationer har stillet, nemlig at et Ægtepar skal have 250 Kr. og en enlig 175 Kr. om Maanedens i Aldersrente hele Landet over, uden Posekiggeri, med Regulering efter Pristallet, er et saa beskeden Krav, at man burde tage det med i sine Overvejelser om den nye Ordning. Er der nogen i det høje Ting, der mener, at det er et uberettiget og urimeligt Krav, der her er Tale om? Ved Fremsettelsen af dette Lovforslag lader Regeringen den højtærede Socialminister sige, at Lovforslaget betegner den yderste Grænse af, hvad man kan gaa med til; hermed er det altsaa Slut. Saa ved de fattigste og de svageste det. Men de ved ogsaa, at alle i dette Land nu faar Lønforhøjelse, større eller mindre. Sidst har Regeringen stillet Forslag om Forhøjelse ogsaa af de højeste Tjenestemænds Lønninger, og jeg tager vist ikke fejl, naar jeg mener, at heller ikke den højtærede Socialminister og hans Kolleger i Regeringen er uinteresserede i en snarlig Lønforhøjelse, som sikkert bliver paa mere end nogle faa Øre om Dagen. Jeg skal ikke her blande mig i, hvorvidt noget saadant er berettiget eller ikke, men jeg vil gerne udtale, at det er svært at forstaa for den Kvinde og den Mand, som gennem et langt Livs Arbejde har været med til at skabe dette Samfunds Værdier, at naar Samfundsgoderne skal fordeles, bliver der saa meget til nogle og saa lidt til andre. Jeg tror endvidere, det er farligt fortsat at hævde, at det er Demokrati, naar f. Eks. Sukkerfabrikkernes Aktionærer lever højt paa Samfundets Arbejdskraft og Nødvendighedsvarer, medens der til den Arbejder, der har slidt et langt Liv i den samme Virksomhed, kun bliver 30 Kr. om Ugen, naar han har udtjent og ikke kan mere. Det vilde nok for Demokratiets Skyld være klogt at tage disse Ting i Betragtning. Man maa stadig huske paa, at Demokratiet har ført den største og mest sejrriige Kamp i Historien

for; at Menneskeheden kunde blive befriet saa vel for Fygt som for Nød.

Hvis man gennemfører Venstregeringens Lovforslag til Ændring af de gamles og Invalidernes Kaar i den foreliggende Form betyder det, at den besiddelsesløse Mand og Kvinde i vort Land fortsat maa frygte for at blive gammel, og at der i de fattigste og mest værgeløse smaa Hjem fortsat vil være Nød til Stede.

Da der vel nu kan regnes med, at Regeringspartiet har indstillet sin Strejke i Arbejdet med Ordningen af de gamles Kaar, vil vi i det kommende Udvalgsarbejde søge at øve vor Indflydelse paa Lovforslaget; de mange Enkeltheder deri lader sig jo bedst drøfte i et Udvalg. Men hvis man ikke kan faa afgørende Ændringer gennemført i Udvalget, og hvis et Flertal vil stille sig bag Ministeren i den Betragtning, at dette Forslag betyder den yderste Grænse, maa og vil vi fra mit Partis Side stille vore Ændringsforslag ud fra den Opfattelse, at den Ordning, der skal tilrettelægges for Aldersrentenydterne, maa baseres paa en virkelig Mulighed for at leve menneskeværdigt. Det er jo Millioner og atter Millioner af Kvinder og Mænd, der i disse Aar har kæmpet for Demokratiet, kæmpet mod Reaktionen og Tyranniet, og de troede fast paa, at deres Kamp gjaldt Demokratiet; de gav deres Liv for den, og de gjorde det med Glæde. Vi har i disse Dage hædret deres Minde, og der findes næppe et Aktieselskabs Generalforsamling, der ikke har rejst sig til Ære for dem, der døde for Demokratiets straalende Idé: Frihed for Frygt og Frihed for Nød. Vi har endogsaa set, at Aktionærerne i et af vore største og rigeste Aktieselskaber rejste sig to Gange paa Generalforsamlingen, første Gang for at ære Demokratiets døde Forkæmpere og anden Gang for at vedtage, at man ikke vilde afse 2 pCt. og nøjes med kun 5 pCt. i Udbytte for at komme disse dødes efterladte til Hjælp.

Naar vi nu skal lovgive for de gamle, som har gjort deres Indsats i Kampen for Demokratiets Bevarelse og med Taalmod ventet paa, at det store skulde ske herinde paa Christiansborg, at deres Forhold skulde ændres i en saadan Grad, at de med Tryghed kunde se Alderdommen i Møde, saa maa Resultatet blive en virkelig demokratisk Lov, som garanterer en Alderdom for de gamle uden Savn og Nød; og det er vanskeligt at se, som den ærede Ordfører for Venstre udtalte det, at Venstre har vist stort Mod ved at fremkomme med et saadant Forslag. Jeg tror, der skal mere Mod til at gaa ud til Rentenydernes Organisationer og sige: Se,